

Acemî Kalemler

Yıl : 1 Sayı : 4 Aylık Kültür, Sanat ve Edebiyat Dergisi Ocak- 2018 5TL.

İnsana Çağrı

İnsan toplum içinde yaşamasına rağmen yalnızlığı gittikçe kanayan derin bir yaraya dönüştürüyor. İnsanın kendini bu denli önemsemesi yaranın kabuk bağlamasını güçleştiriyor. Bizim ismimizin "Acemî Kalemler" oluşu bir nebze de olsa bu kendini önemsemeye reddiye içeriyor. Zira topluma bağımızı koruma ve insanın gittikçe yalnızlaşan acısına merhem olma arzumuzun varlığı inkâr edilemez. İsimlerin yanında sesi çıkmayan şiirin varlığı, "şairin şiirin önüne geçmesi" inkâr edilemez. Her alanda bu böyle; sanatçı, sanatın önüne geçmiştir. Derinliği olmayan sanat yüzeyde dolaşmaya devam ediyor. Sanatçı ürettiklerinin dile gelmesi yerine kendi gürültüsüne hayran caka satıyor. Kendi benliklerini pazara çıkarmış olmayı sanat yapmak sananlar aldaniyorlar.

Kendisiyle toplumuyla ve onun değerleriyle bağı olmayan sanatın anlamı nedir? Sanat kendi çığırkanlığımızla ölmemeli.

Bu nedenlerle bizi anlayan soylu insanı da anlar. Anlayana bu dördüncü selam olsun.

Bu Sayıda :

Mustafa **YILMAZ** - Kurtuluş **ÇELEBİ**

Selçuk **ŞAMİL** - Sonay **KARASU**

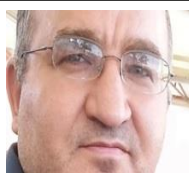
Zehra Meral **KONŞUK İVECAN**

Melike **ÇELİK** - Emine **ÇOBAN**

Yusuf **BAL** - Erol **METİN** - Fatma **DAĞLI**

Zehra **AKKAYA** - Ayyüce **İNCE**

Ayşe **AKSOY** - Burhan **KALE** - Osman **SELÇUK**

Yusuf BAL :

"Şair değil de şiiri önde gitmeli."

(Sayfa : 8)

ÜSTÜ ÇİZİLEN SORULAR

şimdi bu tuzlu su, seyrek gölgeler arasında
kara atlas seren ve ölümler çağırın
kıymıklı kovuklara bir şey basmalı
hazır kimseler yok
huşlarla kabuklar hâlâ bütün
ve kopmuyor iplikleri cumayla ertesi

saatim tüm saatlere ayarlı hâlâ, başlamalı
ilk sınır taşını koyan kimdi gibi soruyla
ki allah aşkına kim bilebilir, geçelim

aynı ırmağın canı cehenneme demişti birisi
cehenneme, çünkü dünya soğumadı bile
tüm doğanlar bir kere sönmüşken
küre inceden kaymak tuttu yalnız
tüm tırnaklarla asıldık

günün damından yuvarlanmamak için bir gün
oyun eğlence, ziraat, katliam ve uykusuzluk, kapanış
bitmeyen dedik şeylere, hepsi bittiler
ne büyük yalan
adam çamurda kıvrık
yanında kara köpek

öyleyse bilinir sorular vurmali üstümüze
uzak asya'da serçe olsam gibi altmışlarda
kovulmak koca bir acı başlatır mıydı?
yani kara tırpanla iner miydim ve gürültüyle
öç olarak alayının ekinine?

Mustafa Yılmaz

YAŞAMAK GÜZEL ŞEY

Kurtuluş ÇELEBİ

Herkesten bir şey öğrendim. Devrik cümleler kuran bir kişiden konuşmayı, sarhoş birinden ayılmayı öğrendim. Güzeli, akıllısı, karakersizi, çıkarıcısı, iyi niyetlisi, gereksizi, tipsizi, iş bileni, ayyaş, dünya güzeli, korkusuzu, insani olanı, din tüccarı, hırsızı, yandaşı, yalakası, dürüstü, samimisi, içteni; hemen hemen hepsini tanıdım, tanımaya devam ediyorum. Tanıdıkça kimi zaman insanlığımdan utandım, kimi zaman insan olduğumun farkına vardım. Kötü huylu olanların kötü taraflarını görüp uygulamaktan kaçınıp iyi niyetli olanların davranışlarını hayat felsefesi edindim. Tüm indirilen kitapların özünün de bu olduğu kanısına vardım; iyi insan olmak! Önce insan olmak...

Ne olursa olsun, niyetin ne ise onunla yaşarsın, nereye gidersen git, hep niyetinle karşılaşsın. Delik deşik olmuş şu dünyada kendimize sağlam gelecekler hayal ediyoruz. Kimde bir güzellik varsa bilsin ki ödünçtür. Güvenme gençliğine ölen hep ihtiyar mı? Bu cümleler volkanik bir dağ olan insanoğlunu, dağın eteğinde bir başına kalmış bir çam ağacı gibi dondurur kışın ortasında. Bi çare bekleriz kapağımızı, kendimize tencere tabirini yakıştırmamak da. Sadece kamyon arkasında görürüz dünyanın en güzel cümlesini "dünyada ölümden başkası yalan". Ne zaman yaşadığımı fark etsem, yaşamanın güzel olduğunu fark ediyorum. Güzel kızlar, güzel şiirler, güzel şarkılar, güzel yerler, güzel sanatlar, güzel yemekler ve tüm güzellikler beni bağlar hayata. "Ne zaman yoksul bir çocuk görsem yağmur altında üşüyen köprü olmak geçer hiç değilse içimden" demiş ya şair, işte bu naiflik için yaşıyorum.

Hayat güzel bir film ve bu filmde elbette dramatik sahnelerde var komik sahnelerde. Ben kendi filmimin içinde başrol oyuncusuyum tabi ki, tüm olaylar benim etrafımda dönüyor, tüm yan roller benimle, dekorlar, kostümler hep benim kazancım. Hep iyi karakterler biriktirdim fakat kötüler de olmazsa filmin tadı olmuyor. Başkalarının filminde aldığı rol senin hayattaki konumundur aslında. Bir müzik çalar ve ona eşlik edersin. Farkında olmadan bir film sahnesinde. Ellerin, kolların bakışların çok doğal çünkü sen o'sun, kendinsin. Çalan en sevdiğin şarkı. Sensiz saadet neymiş? Şimdi bırak her şeyi ve filmin sonuna bak. Onu mutlu bitirmek senin elinde. Sakın yarım bırakma. Aksilikler muhakkak olacaktır. Elektrikler kesilir, hafıza kartın dolar, oyuncun provaya geç kalır, sakar biri monitörü devirir. Ne olursa olsun güzel bitir bu filmi, çünkü yaşamak güzel şey...

Sandık

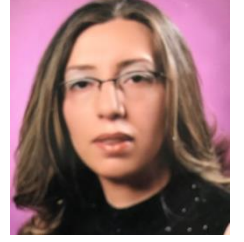
Ahşap çerçevede yüzün
Sarı kalın çizgilerle
Gülücüğün altınısı tatlı
On basamak merdivene
Her yere geç kaldık
Herkes kapalı
Işık görünmez sandık

U dönüşü köşe başı
Üst geçit sefaletle tanık
Duvarı yazısı alın
Bir liman ki sığınak
Yalnızlık hayata çentik...

Selçuk ŞAMİL

KAFAMDA USTALARIN ŞÖLENİ VAR

Sonay KARASU

“Göçebe bir paryayız sanki
Nerede konaklasak kesik bir kol gibiyiz
Kimseler bilmiyor bu susuşlar nereli
Bir kilim deseni anımsatıyor çocuklara
Nüfusa kayıtlı oldukları yer”
A.HİCRİ İZGÖREN

Bu kentin her köşe başını tutmuş ruhum, ne kadar gitmeye meyilliysem bir o kadar sağlam taşlarla döşenmişim soğuk yüzlü kaldırımlara, soluklandığım en rahat yerimi bir şairin iki satır arasından tutmuşum. Davetsiz misafiri buyur etti doyumsuz dizeler... Hiç sormadılar bugüne dek, kimsin, kimlerdensin?

Kalemin ruhu tüm güler yüzlülüğü ile bastı beni kurşun rengi bağrına... Ben bütün mevsimlerin rengini buldum oysa oturup da kalkamadığım kuş tüyü paragraflarda... Kana kana farkındalık ikram ettiler en şeffaf cam bardaklarda, bir ayna ile uğurlandım, üstünde bir ben kazınmış, nereye gitsem bir yarım kaldı o mısralarda...

“Göçebe bir paryayız sanki” diyor usta şair... Haddime düşse ne çok isterdim (sanki)'ye bir intihar planlamayı... Kırk yama gibi bir göçebeyiz be ustam... Olmazsak eksikiz, olursak eğreti. Gel de unut şimdi şiir köylü olduğunu ya da boynundaki büküklerin etine batan bir öksüz olduğunu.

Yirmi dokuz kişilik bir yetimler yurdunun kan kardeşi olmak ile aynı şeydi şiir köylü bir nüfusa kayıtlı olmak. Her harf bir nazar boncuğu gibi dilimde. Yirmi dokuz kere maşallah gözü gönlü şiirle doğanlara.

Kalabalık bir hoşça kal.

Kalemini etime batırdığım yazarlar, dizelerine bir bir hasret astığım şairler, dört duvar arasına sıkışmış mektuplar. Mürekkebe karışmış bir sensizlik var.

Hasretinden prangalar eskittim Ahmet Arif ile yaz ile kış arasındaki mevsiminde Cemal Safi nice sonbaharlarda bekletti seni, Cemal Süreyya can kenarlarında sana doğru yolculuklar yaptırdı; *dönüşsüz biletler kestim yüreğime*, denizin olmadığı yerde Nazım'la umut adına martı oldum, Ö. Asaf ile ödüm koptu hep, sende gördüğümü görecekler diye, uykuyla geçmeyen şeyler olduğunu öğrendim Cahit Sıtkı ile...

Ve sevgilim gel göğşe bakalım birlikte Turgut Uyar tavsiyesi ile...

Hangisinden bir satır takılsa dilime, misafir olurum o yalnızlar sokağına. Ha bir yudum su kurumuş ağzıma, ha iki satır beyit yaralı bağrıma. Ne fark eder, ikisi de aynı şey bana göre...

Beni hiç tanımadılar, ama yüreğime nasıl da dokundular. Evrensel acının ortak dilini konuştuk birbirimizden habersiz, yazdılar, yazdılar, yazdılar... Ben ise okudum, anladım, ağladım. Anlaşılarak anılmaktan başka bir amaç yoktu sanırım, meşaleyi devretmek var bir de tabii. Yine yersizim, yurtsuzum...

İki satır beytimi almaya gelesim var sokağınıza.

Hayat, diyorum... Aslında değer mi bunca sancıya? Tahta bir masa, bir sandalye, önünde masmavi bir deniz gökyüzü ile yarışta... Bir kitap, sayfalarında umut ve hayal... Dost sohbetini katık ettiğin demli bir çay yetmeli insanoğluna, her şeyi griden beyaza taşımak adına, ruhun beyaz güvercinlerin kanatlarına teslim, uzun uzun seferlere çıkabiliriz belki de...

Dev gibi bir yürek taşımaktı; asıl mesele.

Tamda şimdi diyorum bir dağ başı yalnızlığı olsa, hüzünlü bir rüzgâr karıştırırsa saçlarımızı, nehirlerin başına çöken karanlığı şiirlerle bozsak, yıldızlar kıskansa sohbetimizi, çay da içeriz belki... Her şeyden konuşsak, eski yeni ne varsa döksek dilimizden çayın demine... Hayallerimizi katık etsek azığımızı, olması imkânsız hayallerimizi olmuş gibi anlatsak. Çocukluğumuzu özlesek, ihtiyarlığımızı merak etsek, geri gelemeyenlerimize bir yer ayırsak yanımızdan, hiç gitmemişler gibi mesela. Hasretli türkülerde yansak, kavruksak, Neşet Ertaş dinleyip bir güzel ağlasak, Sezen dinleyip tekrar âşık olsak, mutluluğu çok görmemek belki kendimize, hakkımız olanı alsak hayattan, canına okusak dünyanın, dünyalıların...

Tebessümü bizden çalanlara isyan edip, yüreğimizi ısıtan dostlara ahde vefalı bir selam yollasak...

Gece, yıldızlar, nehirler, rüzgârlar, yalnızlık, çay ve şiirler bizi asla terk etme lütfen...

BENCİL DÜRTÜLERDE BEN SEVDAMIZ

Zehra Meral KONŞUK İVECAN

Ben, ben! Sonra yine ben! Bu "ben" in ne kadarında kendimiziz? Ne kadarı bize dayatma "ben'ler topluluğu?

İnsanoğlu yaratıldığı ilk andan itibaren varoluşsal sürecini sorgulamıştır ve her daim bunu yapmaya da devam edecektir. Bu soruları sorgulama sistematüğinden doğan felsefe ekolleri dahi oluşmuştur. Devam edecektir de çünkü bunun tek bir tanımı tek bir cevap hakkı yok.

Benlik duygusu bizim her hücremize yerleştirilmiş bir yaşam enerjisidir. Lakin pozitif ya da negatif fark etmez enerjinin yoğunluğu tehlikelidir. Bizi biz yapan, yapacak olan değerlerimizin hamuruna ekleyeceğimiz maya gibi miktarı doğru ayarlamamız gerekiyor. Az olması hamuru kabartmayacak, çok olması ise tadını bozacaktır.

Günümüz dünyası; modernizm, kapitalizm ve bilumum izm'lerle "ben"i abluka altına almış durumda. Öyle ki nasıl moda kılıfına uydurarak kıyafet dayatmalarıyla, birbirinin aynı insanlar yapmaya başladıysa; şimdi de birbirinin aynı hayatlar oluşturdular. Hayatlarının her anı onlara, zehri balla yutturan bir kurnazlıkla, öğretiliyor. Kapitalist sistemde aklınıza gelebilecek her şeyin kılavuzları, kursları var. Siz yeter ki almak isteyin. Bir yandan tek tip insancıklar oluşturup bir yandan da "Bizim istediklerimizi yaparsan en özel, en güzel, en sıra dışı sen olacaksın" algısını dayatıyorlar. Fitratında hazır bulunan benlik duygusu aşırı doyurulan insanlarsa, gitgide seri üretim robotlar gibi aynılaştığını görmezden gelerek, kendisinin prens veya prenses olduğunu düşünüyor. Ben denizinde yüzen bu insanlar kendi krallıklarını kurup diğer "ben"leri ezme sevdasında adalar arıyor sürekli. Tabi ufak(!) bir detayı kaçırıyorlar ki; diğerlerinin de tam olarak hedefi bu!

Doğduğu ilk andan itibaren evrenin merkezi o imiş gibi davranılan, mantıklı mantıksız her türlü isteği anında yerine getirilen, hiçbir sorumluluk verilmeyen ama hepi topu ona kadar saymayı öğrense kendisine Einstein muamelesi yapan ebeveynlere sahip ego şişkini bir neslin başka türlü davranması da sıra dışı bir durum olurdu. Sonuç olarak bu garip nesil; sesi çok kötü olsa da kendilerine şarkıcı (!) diyerek, başarısız olsa da resim sergileri açarak, internette kanallar oluşturarak ve sayamadığımız onlarca beceriksizlikleriyle ortaya düştüler.

Bu nesil sürekli böyle muamele gördüğü için de hani bir insana "40 gün deli dersin deli olur" hesabı kendilerini hakikaten kusursuz sanmaya başladılar. Kendinden başka kimseyi umursamayan, sevmeyen insanlar, ardılında kendisini de sevemeyeceğini bilemeden bir ömür geçiriyorlar. Bir tanıdığım bana kitap yazdığından bahsetmişti. Kitap okumayan biri olduğunu biliyordum ama yine de onu incitmekten çekinircesine " Ne güzel demek bir hayli okumaya başladın." dedim. Kendinden emin, söyleyecekleri sanki çok etkileyici bir edebiyat cümlesi olacakmış gibi "Hayır! Ben okumayı sevmem yazmayı severim" dedi. Gerçekten etkilendim; tabi onun zannettiği şekilde çok etkileyici bir cümle karşısında olduğumdan değil bu cümleyi göğsünü gere gere söyleyen birinin karşısında duyulan hüznü bir etkilenişi. Ego şişkinlerinin cehaletleri öylesine koyulaşmış ki bomboşlar ve herkesi kendilerine hayran zannettikleri için bunun farkında dahi değiller. Narkissos'un gölde kendini seyretmek için ormana koşması gibi kendilerini seyredecekleri mekânlar buluyorlar her daim. Aslında "kendilerini sevmek" zannettikleri her hareketleri biraz daha felaketleri oluyor. Kişilik bölünmesi yaşıyormuşçasına, önce derince bir av çukuru hazırlıyor; sonra gidip bile isteye o çukura düşüyorlar.

Oysa kendimizi sevmek bu değildi. Kendimizi sevmek Yunusça bir söylemdi. Yeryüzünde yaratılmış en muhteşem canlı olarak kendimizi sevmekti olay. Bize bahşedilen zekâyı kullanabilme nimetiyle; kürkü, pençesi, sivri dişleri, son sürat gidebilen bacakları, boynuzları olmayan bizler bunların tamamına sahip canlıları yönetebilmemize hayran olmalıydık. Bir işi başarabildiğimizde şükür temel alan bir ben sevgisi duyumsamalıydık içimizde.

"Ben varım ve kimse yok!" değil "Ben herkesle varım!" olmalıydık. Kendimize olan saygımız bizi kötülük yapma tercihinden alıkoymalıydı. Çünkü kötülüğü kendine yakıştıran birinin "ben"ini sevdiğine hiçbir kuvvet inandıramaz beni. Hatırlayın Narkissos'un kendine olan saplantılı aşkı önce ona değer veren onu seven perinin ölümüne daha sonra da kendisinin acı sonuna sebep olur.

İnsan olma diyalektiği ile varoluşsal bir çaba gösteren bizim gibi onlarca insan olduğu gerçeğini, onların da; sevmek, sevmek ve önemsenmek gibi temel ihtiyaçları olduğunu hatırlamamız gerekmiyor mu artık?

Hadi! Kendimizden başımızı kaldırıp etrafımıza bir bakalım yeter ki...

YOK OLUŞUM

Göğüs kafesim kadardı, dünyam
En paslı demire kurdum, salıncağımı
Çılgılığımın ucuna mürekkep bulaştırdım
Salamura bıraktım
Bir kaç düşü

Tuhaf bir gurultu
Hatıralarımın iç zarında

Utangaç bir yaranın kabuğu kalbimde
Aramaktayım
Kendimi izbe bir adreste

Dudaklarım, annemin ellerinde kaldı.
Annemin elleri
Yazısı kavlak alnımda
Kekemelikten, terfi ettim dilbazlığa
Sallandım, turkuaz bir ayrılığa

Dedi ki:
İç sesim
Son bir ihtimal
Lirik bir şiirde yok olmakta var.

Sonay KARASU

MASA

Melike ÇELİK

Masadakiler bir iki dağıldı. Hayatlarımıza kısa süreliğine es verip, bir durakta rastlaşan insanlar misali kısa bir hal hatır sorma sonrası, kendi yaşamlarımıza devam etmeyi niyetimiz. Fakat ne ben kalkabildim o masadan ne de sen. O günden sonra da hep o masada oturmuş buldum bizi. Dünyanın bütün yükünü sırtımızdan indirmiş, yalnızca sohbetin tadına varmak istiyorduk. Konuşurken gözlerinde kelebekler uçuşurdu her zaman. Bense bu sefer o kelebeklerin peşine takılıp renklerinde kendimi kaybetmek istiyordum. Gözlerimin ucunda gözbebeklerin gezinirken fark etmiş miydin niyetimi, bilmiyorum.

En solgun renkli kelebek kanat çırpıp çocukluğuma kondu. Kalubeladan sonraki ilk tanışıklığımızı o günlere taşıdı. Mahalle aralarında gezinen seyyar dönme dolaplara hasretim seninle o an son buldu. O dönme dolap, mahallemize yalnızca bir kez gelmişti ve onda da tüm ısrarlarıma rağmen annem binmeme izin vermemişti. İçimde eksik olan o çocukluk kakhahaları şimdi tahayyülümde seninle tamamlanıyordu. Gözlerimi kapatıp kollarımı iki yana açmış şen kakhahalarla dönerken, boşluk hissini senin varlığıyla yaşıyordum. Roman; adamın elleri arasında dönen kolun gıcirtısı, ruhumdaki müzikalin eksik ahengiymiş meğer. Onu bulana kadar eksikliğini hiç bilmemişim, tıpkı senin gibi.

Solgun kelebek bizi anılarda kavuşturunca yeşillenip masada duran çay bardağıma konuverdi birden. Çayı kaynar kaynar içmek âdetimdi. Ertelenmiş olmanın kırılmasını yaşayıp sonrasında yapıldığında gerçek heyecanını gizleyen her şeyin acısını çayımından çıkarır, onu bekletmeye tahammül edemezdim. Ama yaşadığımız o anı daha çok uzatmak için her şeyi ertelemeye hazırdım artık.

Gözbebeklerinin şavkına batıp çıkarken, ruhumda esen fırtınalara rağmen seninle nasıl bu kadar sakin ve ciddi konulardan konuşabiliyordum? Oysa böyle vakitlerde hep dilimin düğümünle, kulaklarımın istikametini kaybetmesinden korkardım. Sen anlattıkça benden onay beklermiş gibi gönlüme süzülen bakışların tüm kelebekleri sağa sola kaçıırıyordu. İçlerinden en göz alıcısını seçip peşine takıldım. Belki beni kalbine götürür de orada bizi ebedi bir mutluluğa mühürler diye bekledim. Tanıdığım yollardan geçti bir bir. Gölgelerimizin birbirine değip de gözlerimizin değmediği, varlığımızdan bihaber olduğumuz zamanlara kondu. Aynı sokaklarda gezinmiş, aynı ağacın altında dinlenmiş, belki aynı fıkraya gülmüştük de hiçbir rastlantının bilincine varamamıştık. Sonra kelebek pat diye ikiye bölündü, her ikisi farklı yönlere dağıldı. Hayat yıpratırken bedenlerimizi kelebeklerimiz başka başka dolambaçlarda döndü durdu. Birbirini çok da iyi tanımadan, en mahrem mabetlerinde kalan iç heyelanlarını birbirlerine bu kadar çabuk açabilen iki insanın, ömrünün ilk yarısını bitirdikten sonra rastlaşması ne büyük bir kayıptı? Kelebekler ayrı yüzlere, ayrı günlere kondu; sonra usulca gelip masamıza indi. Tek bir kelebekten bölünseler de değişik bahtlara bulanmış, renkleri değişmişti. Özü bir ya, dedim içimden. Özü bir ya, ne çıkar şekli değişse, rengi değişse... İki kalp birbirini bulduktan sonra bundan daha öz ne olabilirdi? Kendi gerçekliğinde, kendisinden gayrısı yalandı.

Sonra içime bir şüphe düştü. Ya, dedim kendime, ya senin baktığın gözle görmüyorsa seni? Bir kez daha kalbine giden kelebeğin düştüm peşine. Milyonuncu deneme de olsa oraya erişmeliydim. Ancak, kalbi başkası ile dolu olan kalbe erişilemezdi. Anlayınca bıraktım kelebeklerin peşini. Kendi döngüsel zamanımda, o masanın başından hiç kalkmadım. Seni de kaldırmadım. Çayımı içmek için erteledikçe, senin de bana ulaşmak için başka bir sevdayı ertelemiş olmanı umarak bekledim. Şimdi o masada, zaman hangi hızla akıyor da; çocukluğumuzdan başlayıp ihtiyarlığımıza ulaşıyor, sonra yine çocukluğumuza dönüyoruz? Bizi kaldırırsam o masadan biliyorum, tamamladığın eksikle çok daha büyük bir gedik açacaksın yüreğimde.

HUZURU ORDA KALDI**Emine ÇOBAN**

Son eşya da yüklendi nakliyat kamyonuna. Kapıları kapatmadan önce uzun uzun izledim bana ait olan tek eşya yığınının. İçimde filizlenmeye başlayan pişmanlık duygusunu var gücümle bastırmaya çalışıyorum, hayır her ne olursa olsun bugün ağlamayacağım. Kamyonun kapısını hızla kapatıp göz pınarlarımda birikmeye çalışan hüznün yağmurlarını kovaladım. Sırtımı döndüğüm anılara ve çocukluğumun geçtiği sokağa tekrar bakmak istemiyorum, koşar adımlarla kamyonete binip sessizce veda ettim küçük taş evimize. Ne garip değil mi? Öyle bir sahiplenmişim ki burayı artık bana ait olmadığı halde benim diyorum şu eski taş yığınının. Hal buysa hiçbir zaman sahiplenemedim bu evi şimdi ise sonsuza dek terk ediyorum.

Yavaş ama emin bir şekilde gidiyorum bu yitik semtten, başımı dayadığım cam kamyonun her hareketiyle biraz daha titrerken anılarda titrek bir mum ışığı gibi bir belirip bir yok oluyor bu dar sokaklarda. Sağ tarafta bütün heybetiyle mahallenin top sahası beliriyor ansızın, nice yitik futbolcular top koşturdu bu sahada kim bilir. Bakkal Nihat amcanın boş dükkânı el sallıyor bana az mı leblebi tozunu yemiştik be Nihat Amca, sen gittikten sonra aç kaldı bu semtin haylaz çocukları. Mahallenin çıkışında Güngör teyzenin evi, gitme, der gibi bana bakıyor. Yalnızca o kızmazdı biz çığlık çığlığa sokaklarda oyun oynarken. Eşi Fazlı Amca motorla gazete dağıtırdı şehre akşam geldiğinde de mutlaka birimizi mahallede gezdirirdi motoruyla. Unutmak ne mümkün bu güzel insanları.

Nihayet bitti bu sessiz geçit töreni. Artık yeni evimde komşularıyla biriktireceğim güzel anılarımı düşünmeliyim. Kamyon ani bir frenle durunca bende sıyrıldım bütün düşüncelerimden. Vay be gelmişiz, işte yeni evim. İlk gördüğümde bana küçük görünen bu apartman şimdi gözümde devleştiççe devleşmeye başladı. İçimde heyecanın kıpırdanması gerekirken neden korkuyorum anlayamadım. İşte yeni hayatıma attığım ilk adım. Ne kadar güzelmiş apartmanın içi daha önce bunu fark edememiştim, kim bilir içinde yaşayanlar da ne kadar mutludur.

Taş eve fazla gelen eşyalarım bu koca daireyi doldurmaya bile yetmedi. Korkmaya başladım, ben bu koca evde tek başıma nasıl yaşayacağım ki? Eski mahalleimde olsam şimdiye çoktan kapımı çalan olurdu ama burada kimse gelmedi herhalde rahatsız etmek istemiyorlar. Yoksa şimdiye herkesle tanışmış olurum.

Bir haftadır bu kocaman apartman dairesinde yaşama tutunmaya çalışıyorum ama kendimi perili köşkte oturan yapayalnız ihtiyar bir insan gibi hissediyorum. Kapıcı hariç hiç kimse çalmadı kapımı hatta bu dairenin dolduğunu bile fark eden olmadı herhalde. Zaten kapıcı da; "Hoş geldin" demek için değil de apartman aidatı, çöp toplama saatleri gibi herkese vermesi zorunlu bilgileri verip gitti. Taş evimin hasretleriyle yanıyor yüreğim. Bir başka huzurluydu o mahalle sanki kocaman bir aile gibiydik burada ise ölsem ancak bir ay sonra aidat istemeye gelen kapıcı fark eder bu ruhsuz binadan göçüp gittiğimi.

Her şey taşınabiliyormuş, ne kadar büyük olursa olsun kanepeler, ne kadar ağır olsa da beyaz eşyalar bir şekilde taşınabilirmiş bir semtten başkasına ama huzur, huzur taşınamıyormuş ne kadar küçük olsa da.

Yusuf BAL : “Şiir Bana İç Dünyamın Kapısını Aralıyor.”

Erol METİN: “Ücra İşlem” ardından “Gözkuşağı” ve “Da”, üçüncü kitap. Sanki bir mesaj var gibi ücra şiirler gözkuşağın’da der gibi ne dersiniz?

Yusuf BAL: Kitap adı bulmak zor iş. Kitap adı düşünmek aslında bir kitabı birkaç kelimeye sığdırmak istemekle aynı şey. Ücra İşlem deneysel şiirlerimi içeren ilk kitap olması nedeniyle iki kez özeldir. Yeni şeyler söylemeyeceksek konuşmaya ne gerek var diyerek, olmayanı aramaktayım. İlk kez Ücra İşlem kitabımda kullandığım birbirine simetrik iki üçgen sütundan oluşan şiirler dünya edebiyatı için yeni bir tekniktir. Bu tarz şiir tam olarak adını bulmuş değil ama Şair Hüseyin Alemdar bu şiirler için bir yerde "Yusuf Bal'ın Ücra İşlemleri" ifadesini kullanmıştı.

Ücra İşlem’le başladığım deneysel-görsel şiir yolculuğuna 2012 yılında Şiir Vakti Yayınlarından çıkan Gözkuşağı kitabımla devam ettim. Ücra İşlem’le kıyaslarsak, Gözkuşağı kitabımda şiirlerin görsel biçimleri biraz daha fazla dikkat çeker. Her ne kadar şiirlerime görsel biçim versem de, benim için asıl olan metindir. Görsel biçim verdiğim şiirler kolaylıkla seslendirilebilir. Deneysel şiir anlamında diğer şairlerden ayrıldığım yön bu.

Ücra İşlem ve Gözkuşağı’ndan sonra 2017 yılında yayınlanan DA güzel oldu. Tamamen görsel deneysel şiirden oluşan DA kitabımda ücra şiiri de, görsel biçimi de daha güçlü ifade ettiğime inanıyorum. Tarih boyunca deneysel ya da görsel şiir kategorisine girebilecek şiir yazan şairler oldu. Bazıları 1 örnek verdi, bazıları 3, 5 ya da 10. Bu yüzden bir kitabı komple görsel-deneysel şiirlerden oluşturmak benim için heyecan vericiydi.

Erol METİN: Deneysel şiir sizin için vazgeçilmez şiir haline mi geliyor? Şiirinizin geleceği açısından üç şiir kitabı ile birlikte neler söylersiniz.

Yusuf BAL: Kelimelerle oyun oynamayı seviyorum. Kelimeleri dizerken bir yandan soldan sağa anlamı düşünürken, diğer yandan yukardan aşağıya olan anlamı düşünmek şiire farklı bir boyut katıyor. Dergilerde yayınlanan eserlerim ve 3 kitaptan sonra ismim bu şiirle özdeşleşti. Şiirimizin geleceği var mı bilmiyorum ancak sağa sola çok takılmadan yürüyüşüme devam ediyorum. Şiir bir sanat olduğuna göre başka neler yapılabileceğini düşünmek bence sanatın özüne hizmet edecektir. İyi olanlar kalsın.

Erol METİN: Şiirlerinize baktığımızda güçlü ve alışılmamış bir imge ve kurgu ile birlikte biçimle de karşılaşıyoruz. Sizin için hangisi öncelikli ve Yusuf Bal Şiirinin özü nedir desek ne dersiniz?

Yusuf BAL: Öncelikle metin tabii ki. Sırf bu yüzden şiir yazarken tasarım programlarından uzak durmaya çalışıyorum. Boşluk tuşu bana yetiyor. Anlam ve biçimi bir arada kullanmaya çalışırken, bazen anlamı biçim içerisine gizlediğim de oluyor. Okur her okuyuşunda farklı bir anlamı keşfetsin istiyorum. Yani şiir hiç bitmesin.

Erol METİN: Şiirinizin içinde bulunduğu durumda bir sıkıntı mı var? Varsa sizce bu sıkıntılar hangi başlıkta toplanabilir. Türk Şiirinin geleceğini nasıl görüyorsunuz?

Yusuf BAL: Önce sanat açısından bakmak isterim. Günümüz şiirinde bir sıkıntı yok. Az önce cumhuriyet

Ölürsem Kalbime Gelme

ölürsem kalbime gelme
samimiyet yoksa her şey suni durur şiirde, mesela bazen gül metal kokar görmediğimiz dağın ardında
ormanlar barut yanığı olur, kırk bir füzün artığıyla bahar şiiri yazsan yaralı bitkilerle talim yapan kışta
ıslanır kitabın ucunda yıllar, alır götür herşeyi örümcek çığlığında artık göreceğimiz çok şey kalmadı
bak yağmur yağıyor bir acıya gömen içini, sana çizilen yoldan yeşil kalp taşıdık acının merkezine
bazen insan sığmaz kaderine, kuşlar iki duvar arasında ölür yedi kapıdan geçip şiirin gölgesinde
ölümcül bir yara içinde kıvrınırken, baş vermeyi göze alıp bizi bırakıp koşarken kalbimiz o ateşe
kaybedilen asırları maziye gömüp, seni yeni arıyorum anahtarları kırıp öyle küçülemiş içimizde
gülüşlerimizi sakladığımız uzak gezegenlerin eteğinde çekilelim biz olamadığımız meydanlardan
bir yol var çadır kurduğum, büyürken gümüşten gölge emanet ediyorum dostluğu senin kaderinde
kendi etrafımızda dönüyoruz, şehrin yürüncesinde geçmiş ve geleceği elindeki işi bırakıyorum
sana söylemediğim şeyleri biriktiriyorum belki de şimdi bana armağan ettiğin dünyanın içinde seni
şimdi bana armağan ettiğin dünyanın içinde seni sana söylemediğim şeyleri biriktiriyorum belki de
geçmiş ve geleceği elindeki işi bırakıyorum kendi etrafımızda dönüyoruz, şehrin yürüncesinde
emanet ediyorum dostluğu senin kaderinde bir yol var çadır kurduğum, büyürken gümüşten gölge
çekilelim biz olamadığımız meydanlardan gülüşlerimizi sakladığımız uzak gezegenlerin eteğinde
anahtarları kırıp öyle küçülemiş içimizde kaybedilen asırları maziye gömüp, seni yeni arıyorum
bizi bırakıp koşarken kalbimiz o ateşe ölümcül bir yara içinde kıvrınırken, baş vermeyi göze alıp
yedi kapıdan geçip şiirin gölgesinde bazen insan sığmaz kaderine, kuşlar iki duvar arasında ölür
yeşil kalp taşıdık acının merkezine bak yağmur yağıyor bir acıya gömen içini, sana çizilen yoldan
artık göreceğimiz çok şey kalmadı ıslanır kitabın ucunda yıllar, alır götür herşeyi örümcek çığlığında
yaralı bitkilerle talim yapan kışta ormanlar barut yanığı olur, kırk bir füzün artığıyla bahar şiiri yazsan
görmediğimiz dağın ardında samimiyet yoksa her şey suni durur şiirde, mesela bazen gül metal kokar
ölürsem kalbime gelme

Yusuf BAL

dönemi meşhur şairlerinden birisinin Varlık dergisinin çok eski sayılarında yayınlanmış şiirini gördüm, böyle bir metnin nasıl şiir olarak yayınlandığına şaşırımdım. Kötü, hiç şiir diyemem, çünkü şiir diyemem. Sıradan bir olayı geçmiş zaman kipiyle anlatmış. O şiirlerde sıkıntı yoksa günümüz şiirlerinde de sıkıntı yok.

İçerik olarak değinecek olursak sıkıntılar var. Bir kaç ay önce Dergâh dergisinin kapağında yayınlanan şiirde "Bu gün beni sevdi Tanrı" gibi ifadeler vardı. Bu tarz şiirlerin olması sıkıntı değil ama Dergâh'ın kapağında olmasını ben sıkıntı yaptım.

Şiir ortamı açısından bakarsak, diğer sıkıntı da şiir ödülleri. Bence siyasi partiler dışında başka kurum ya da derneklerin ödül vermesi yasaklanmalı. Her parti doğrudan kendi üyelerinden birisine ödül verse daha adil olur. Cumhurbaşkanlığı şiir ödülü alan bir şairin şiirlerini hiç kimse hatırlamıyorsa, sadece şairin adı biliniyorsa sıkıntı vardır. Şair değil de şiiri önde gitmeli. Aslında edebiyat için sağ sol demek istemiyorum ama sola yakın çevrelerde verilen şiir ödülleri de tam bir komedi. Jürinin beraber gezip, beraber yiyip içtikleri arkadaşlarına ödül verdiklerine şahit oldum. Can çıkar huy çıkmaz demiş atalarımız.

Şiir ortamının B maddesi: Her kitap iyi değildir. Kitap iyi olsa bile yazarı tersi olabilir. Kitabını okurken ne kadar mütevazı, ne kadar ince ruhlu dediğiniz yazarlar kaba, odun gibi, psikopat ve yalancı olabiliyorlar. Amerikalıların insan hakları konusunda kitap yazması yasaklansa keşke. Ama neyse ki iyi yazarlar ve iyi kitaplar da var.

Şiir ortamının C maddesindeki sıkıntı: Ömründe ilk defa şiir yıllığı hazırlayan genç editör, şu dergiden 300 şiir taradık, şu dergiden 200 taradık ama hiçbiri şiir değildi diyecek kadar küstah. Emekli olup iki satır metin yazdı diye kendini Necip Fazıl sananlar, çizimleri ilkökul öğrencilerinin çizimlerine benzediği halde, hükümeti eleştirdiği için büyük ressam sayılanlar, şiiri siyasete alet edenler, şiiri kutsallaştıranlar, kitap fuarı düzenleyip çapsiz şair-yazarları davet eden belediyeler, gereğinden fazla ili dolaşan şairler, çapsiz şairlerin imza gününde uzun kuyruk oluşturan **okurlardır**.

Türk şiirinin geleceğini iyi görüyorum yine de. Çeşitlilik artıyor.

Erol METİN: Yusuf Bal öncelikli olarak şiirini kurgularken nasıl bir kaygı ile hareket eder. Şiir size neyin kapısını aralıyor?

Yusuf BAL: Her zaman şiir yazamıyorum. Aylarca bekleyişten sonra yoğun yazabiliyorum. Şiir yazamadığım zamanlarda da mevcut şiirlerim üzerinde çalışıyorum. Beğenmediklerimi siliyorum. Bazen on dakikada, bazen de üç ayda şiiri bitirdiğim oluyor. Şiir bana iç dünyanın kapısını aralıyor.

Erol METİN: Bizim için usta bir şairsiniz. Bizim gibi acemî şairlere neler önerirsiniz.

Yusuf BAL: Şiirde ustalık nedir henüz düşünmedim. Şiiri emek vererek yazan birisiyim. Şiir ustalaktan ziyade bir gönül işi. Yazarken amatör ruhu kaybetmeden yazmak lazım. Bırakalım ustalar kapıdan gelsin, biz pencereden, bacadan, duvardan gelelim. Hep acemî kalın.

YUSUF BAL:1975 yılında Sivas'ta doğdu. 1999 yılında Ortadoğu Teknik Üniversitesi Biyoloji Öğretmenliği bölümünden mezun oldu.

Poyraz Edebiyat Sanat Kültür Dergisinin editörlüğünü yürüttü. Şiirleri ve yazıları Poyraz, Ayvakti, Akpınar, Amamos, Ayna İnsan, Berceste, Edebiyat Ortamı, Erciyes, Eliz, Göç, İhlamur, Hayal Bilgisi, Habis, Hürriyet Gösteri Sanat, Kurşun Kalem, Kuyu, Külliye, Mahur Beste, Mavi-Yeşil, Mortaka, Mühür, Müsvedde, Nif, Papirüs, Sınır, Sunak, Şiir Vakti, TabutMag, Temren,

Temrin, Varlık, Yolcu dergilerinde yayınlandı.

Sivas Postası, Sivas Times ve Sivas İrade Gazetelerinde Edebiyat Sayfaları hazırladı. Deneysel ve görsel biçimleri dâhil ettiği şiirleriyle özgün bir tarz oluşturan şairin şiirleri dergiler dışında çeşitli şiir yıllıklarında ve antolojilerde de yer aldı.

Kitapları: Ücra İşlem (Şiir, 2011, Ötüken Neşriyat) Gözkuşağı (Şiir, 2013, Şiir Vakti Yayınları) Da (Şiir, 2017, Ferfir Yayınları)

ÖZÜR DİLERİM

Fatma DAĞLI

Beyaz seramik döşemeli odanın mermer tezgâhına yakın bir noktada ayakta duran kül rengi bir heykeli andırıyordu. Kana bulanmış beyaz eldivenli avucunda atmaya devam eden minik kalbe kilitlenmişti bakışları. Zaman donmuştu sanki... Kirpikleri kıpırdamamak için adeta direniyor, gözlerinde biriken yaşlar yol bulup yanaklarından süzülemiyordu. Görüntü iyice bulanıklaşmış, önünde ışıklı hareketler titreşmeye başlamıştı. Birden nereden geldiğini anlamadığı ürkütücü bir fısıltı uğulduydı kulaklarında:

“Şşşşt! Nehir! Nehiir...”

Buğulu bir camın ardından tanıdık bir yüz görmeye çalışır gibi bakıyordu Nehir. Hayalle gerçek arasında - bilinmeyen bir yerde- sıkışıp kalmış gibiydi. Dizleri içten içe titriyordu, yüreğinde belli belirsiz bir çarpıntı vardı. İşıtsel hafızası onu yanıltıyor olabilir miydi? Derken adını işitti yeniden:

“Nehiir ...” İrkilerek etrafına bakındı. Neler olduğunu anlamaya çalışıyordu...

“Yanlı duymadın. Buradayım, bak avucunda.”

Nehir şaşkınlık içinde tüm dikkatini avucuna yoğunlaştırmıştı. Gerçekten bu kızıl et parçası mıydı konuşan? Oysaki duyduğu ses daha derinlerden bir yerden geliyor ve tüm bedenini kuşatıyordu.

“Benim, ben...” dedi fısıltı kulağına; “hani şu *Üç Numara*.”

Nehir yüreğinde acı bir burkulma hissetti. Bu olabilir miydi gerçekten? Boğazında gittikçe büyüyen, büyüdükçe nefesini tıkayan ağırlı bir yumru vardı sanki. “Üzgünüm” diye haykırmak istedi ama dudaklarını bile kıpırdatmadı. Güçlülkle ayakta duruyordu. *Üç Numara* konuşmaya devam etti:

“Sesimi daha önce de duyurmaya çalışmıştım sana. Anestezinin etkisiyle sersemlemeye başladığımı fark ettiğim an “o bilinmeyen yolculuğa” çıkacağımı anladığımda... Beni sırtüstü yatırmıştın, minik bedenimi operasyona hazırlamak üzere ameliyat masasına sabitlemeye çalışıyordun. Patilerime bağladığın lastiklerle beni çarmıha gerer gibi yaptığında var gücümle ciyaklamak istemişim ama dilim dişlerime dolanmıştı sanki. Sönük bir “hhhhh” sızıvermişti dudaklarımdan. Hatırladın mı? Bileklerim acıyordu, parmaklarımin ucu soğumuştur, hareket etmeye çalışıyordum ama nafiye. Sessizce sesleniyordum sana. Biraz gevşet şunları ne olur! Diyordum çaresizce. Bir ara doğrulup dikkatlice baktın bana. Sonra yeniden üzerime eğilerek beyaz tüylerimde parmaklarını gezdirmeye başladığında içimde bir umut filizlendi. Beni seviyor olabilir miydin? Kim bilir...

Hareketsiz dudaklarıma görünmez bir tebessüm yerleşmişti. Damarlarımda -nasıl desem- böyle ılık, huzurlu bir şeylerin aktığını, sonra hepsinin bir araya gelip kalbime doluşmaya çalıştığını hissediyordum. Şefkatli dokunuşlarının sarhoşluğuyla gevşedikçe gevşedim. Kendimi kurtulduğuma iyiden iyiye inandırmıştım. Yazık ki neşterin soğuk ucuyla vücudum ürperdiğinde yanıldığımı anladım. Hem de öyle bir anladım ki... Demir dövülürken su verildiğinde birden sertleşir ya işte öyle buz kesti bedenim. Önce derimi, ardından karın zarımı açtın. Bağırsaklarımin kenara çekerken hissettiğin bulantıya, kılcal damarlarımdan sızan kanın yaydığı yoğun metalimsi koku eklenince aristokrat yüzün ekşidi birden. Üst dudağın gerildi ve burnuna doğru çekildi, hemen boynundaki maskeyi ağzına kapattın. Büyük gri gözlerinin iyice kısılmasından, tiksintinin iliklerine kadar işlediği belli oluyordu. Üzerime eğildin yeniden. İğneyi dikkatlice karın atardamarına batırdın. Avazım çıktığı kadar sessiz çığlıklar attım. Enjektöre dolduracağın kanla o kadar meşguldün ki beni o zaman da duymadın. Biliyordum, birazdan bana hayat veren bu ırmak yavaş yavaş kuruyacaktı.”

“Ama ben...” diyebilirdi Nehir yutkunarak. Boğazındaki yumru daha fazla konuşmasına engel olmuştu. Tüm vücudu alev alev yanıyordu sanki. Donmuş gözlerinden damlayamayan yaşlar ter olmuş, alnından ve sırtından sağanak halinde boşanıyordu. *Üç Numara* konuşmaya devam ediyordu:

“Bırak beni duymayı; damarlarımin içi boşaldıkça büzülen parmaklarımin, geriye çekilen dudaklarımin, keskin dişlerimin birbirine kilitlenişini bile görmedin” dedi. Nehir olağanüstü bir çabayla:

“Sus, ne olur sus! Daha fazla konuşma” dedi yalvarırcasına ama *Üç Numara* kararlıydı. Yüzyılı aşkın bir süredir biriken, kuşaktan kuşağa aktarılan tüm acıları, serzenişleri insanoğluna bir şekilde duyuracaktı.

“İstersen en baştan başlayayım” dedi. “Her şey bundan bir kaç ay önce yapacağın “bilimsel!?” çalışma için etik kuruldan onay almanla birlikte başlamış. Kardeşlerimle birlikte bu çalışma için üretilmişim. Tabii ki -bilime yar-

dimcı olmayı isteyip istemediğimizi- bize soran olmadı. Doğduğum günü dün gibi hatırlıyorum. Annem çok yorgundu. Bir batında on iki yavru birden dünyaya getirmişti. Şefkatle, tüysüz pembe yavrularını emzirmeye devam ediyor, bir yandan da hüznü gözlerle bizi izliyordu. Küçük, beyaz, gri metal pencereleri tepeye bakan, adı “kafes” olan huzurlu bir evimiz vardı. Kardeşlerimle kovalamaca oynar, birbirimizin tepesine çıkar, güreşir, talaş halimizin üstünde yuvarlanırdık. Yorulduğumuz zaman annem bizi yanına çağırır, büyük büyük dedemiz Kara Wistar’ın destansı hikâyesini anlatırdı. O, gökyüzünü ve güneş ışığını gören, açık havanın serin kokusunu ciğerlerine çeken -siyah tüylü- son atamızmış. Onun dar geçitlerden nasıl ustaca geçtiğini, koloni halinde yaşayan ailesine yiyecek temin etmek için geceleri korkusuzca insanların evlerine nasıl girdiğini dinlerdik heyecanla. Her defasında merakımız göz kapaklarımızın ağırlığına yenik düşer, dinlediğimiz öykünün sonunu duymadan uyuyakalırdık. Şimdi düşünüyorum da annem belki de Kara Wistar’ın hüznü sonunu anlatmamak için hikâyeyi uzattıkça uzatırdı. Böylece günler birbirini kovaladı. Biz büyüdükçe annemin gözlerindeki hüznü de büyüdük. Bir sabah -ani bir kapı gıcirtısıyla- irkilerek uyandık. Ayak seslerinden her zamankinden daha kalabalık bir insan grubunun içeri girdiğini anladık. Kafesimizin kapağı açıldı ve eldivenli eller bizi kuyruklarımızdan yakalayıp art arda dışarı çıkarmaya başladı. Panik içinde bağırıyorduk. O gün ilk defa kardeşlerimin bazılarında farklı olduğumu anlamıştım. Çünkü bizi “erkek” ve “dişi” diye sınıflandırıp birbirimizden, annemizden ve evimizden ayırıyorlardı. O an içimde hiç tanımadığım bir duygu belirdi, ürperdim. Gözlerimde anlam veremediğim bir şeyler oluyordu. Yanıyorlardı sanki, hem sıcak hem ıslak gibiydiler. Bıyıklarım titreşiyor, burun deliklerim genişliyordu. Ardından yanaklarımdan ılık ılık sular süzölmeye başladı. Ağlıyordum galiba. Evet, evet ağlıyordum.”

Üç Numara derin bir iç çekti: “İlk ayrılık, ilk acı...” dedi. Bir süre hiç konuşmadı.

Nehir’in işittikleri onu hayli sarsmıştı. Titreyen dizlerine inat yere mihlanmış gibi durmaya devam ediyordu. Suçluluk duygusu tüm benliğini sarmıştı. Boynu büküldükçe büküldü. Gözleri avucundan yere kaydı. Üç Numara’nın sesi yeniden duyuldu:

“Sonra” dedi. “Sonra büyüdüm. Özel bir odaya, üç kişilik yeni bir kafese alındım. Ve bir gün sen geldin. Tıpkı bugün geldiğin gibi; beyaz eldivenlerin, beyaz önlüğün ve enjektörlerle... Adımı da “Üç Numara” koydun. Bıkıp usanmadan her gün gelmeye devam ettin. Önceleri ayak diremişim sana, sonraları baktım ki “el mahkûm, kaçış yok” teslim oldum umutsuzca. İğnenin bedenime her batışında -canım yanıyordu yanmasına ama- karşı koymaya çalışarak yorulmuyordum hiç değilse. Dün “metabolik kafes” adını duyunca içimi bir korku kapladı. Çünkü bilirdik ki oraya gidenler bir daha geri dönmezdi. Hani şu meşhur “Sessiz Gemi” gibi... Akıbetleri ne olurdu orası meçhul ama hoşumuza gitmeyen bir sessizlik hüküm sürerdi arkalarından.

“İşte benim hikâyem” dedi üç numara. “Şimdi avucundayım, avucunda, avucu, av, a...”

Sesi giderek azaldı, minik kalp atmaz olmuştu artık.

Nehir’in boğazında düğümlenen hıçkırıklar çözülmüş, gözlerinden yağmur olup akmaya başlamıştı. Sarsıla sarsıla ağlıyordu. Biliyordu ki konuşan ve onu sorguya çeken çaresiz bir hayvanda vücut bulan vicdanydı. Bir süre sonra arkasından omzuna dokunan profesörün sesini işitti:

“İyi misin?”

Nehir ruhundaki ağırlığın altında ezilmeye devam ediyordu. Ne söyleyebilirdi, hislerini nasıl anlatabilirdi ki... Kendini güçlkle toparlayarak:

“Hocam kalp kasılmaya devam ediyordu, canlıydı sanki” diyebilirdi titreşen bir sesle. Profesör bıyıklarının altında beliren müstehzi bir gülümsemeyle:

“Sakin ol lütfen. Onlar istemsiz kas kasılmaları. Zamanla alışacaksın. Artık kalbi yıkayıp soğuk zincir kabına almalısın.” dedi.

Hocasının buyurgan tavrı ıslak bakışlarını yerden kaldırmasına yardımcı oldu.

Gerçekten zamanla alışabilecek miydi? Söylenen yalanlar, işlenen günahlar bir öncekinden daha kolay olmaz mıydı zaten? İnsanoğlu her şeye alışmaz mıydı? Pekiyi böyle bir şeye alışmalı mıydı? İnsanoğlunun kendi faydası için diğer canlıları kullanması ne kadar doğrudu?

Aklındaki bunca soruya cevap ararken mantığıyla duygularının çatışmasından yorgun -çaresiz- avucunda tuttuğu minik kalple vedalaştı. “Dört numaralı” kafese doğru ilerlerken “Özür dilerim” diyebilirdi sadece. Sesini kendisinden başka duyan olmadı.

MÜSAİTSENİZ SEVEBİLİR MİYİM?

Zehra AKKAYA

Evimizin üst katına bugün taşınan yeni kiracı, gürültü yapıp, uyumama engel oluyordu. Yetmiyormuş gibi birde zile basıp, yataktan çıkmama neden oldu. Oflayarak gittiğim kapıyı açar açmaz karşımda yeni kiracımızı buldum. “Kusura bakmayın, kamyon erkenden gelince sizi de rahatsız ettik” dedi. Üstümde pijamalarımınla, kapı önünde delikanlıyla sohbet ederken, annem kuşluk namazını bitirip yanımıza geldi. Bana kaşlarını düzerek, attığı bakışı görünce, hemen odama koştum. Üzerimi değiştirirken bir yandan da, annemden yiyeceğim azara hazırlanıyordum. Annem odaya girer girmez, “artık yetişkin kızsın, utanmıyor musun kapıyı böyle açmaya, kim bilir senin hakkında neler düşündü, bir kere daha böyle bir şey yaparsan, kemiklerini kırarım;” deyip çıktı. “Oh ucuz kurtuldum”.

Önceleri iki katlı evimizin, üst katında oturuyorduk. Oturma odamızdaki balkon, sokağa bakıyor. Sokak kapısının yanındaki ağacın dutlarını, balkondan toplayıp yiyebiliyoruz. Mutfaktan çıktığımız diğer balkon, arka bahçemize bakıyor, arka bahçeye giriş, alt dairenin mutfağından olduğu için, biz yan tarafındaki, sokak girişini kullanıyoruz. Arka bahçenin ortasında Kocadal ismini verdiğimiz kayısı ağacımız, budağında dört mevsim sallanan salıncak, etrafında ara boşlukları metreyle çizilip ayarlanmış gibi sıralı, onlarca boy boy meyve ağaçları. Bir köşede annemin yaz kış sebze yetiştirdiği serası, diğer köşede ise, yufka yapmak için kullandığı çardak var.

Annem sürekli “Neden taşındık ki buraya, alt kat ne güzeldi. Kapıdan çıkınca ayağımız toprağa değiyordu. Burada ne var, bahçeyi ancak uzaktan seyrediyoruz ” diye şikâyetleniyordu. Bahçeyle arasına koyduğu mesafe onlarca kilometreydi. “Bir iki adımda ulaşıyoruz sanki uzak işte” deyince; babam güler, annemin gönlünü almak için “ Kiracılar çıksın söz veriyorum taşınacağız, kaç yıllık komşularımız, çıkın dersek ayıp olur” derdi. Yirmi yıldır alt katta oturan, diğer kiracımız emekli olup, memleketine dönünce annem diz ağrılarını da bahane ederek, kapısından gelinlikle girdiği daireye inmek istedi. Kiracı çıkar çıkmaz evi tadilat ettirip yerleştik.

Taşındıktan iki gün sonra, ev hemen tutuldu. Yeni kiracı kapora verip gitmiş, on beş gündür ortalarda görünmüyordu. Emekli olan öğretmenin yerine gelen yeni öğretmen tutmuştu evimizi. Babam “Efendi çocuğa benziyor, annesiyle beraber oturacakmış, ilk görev yeriymiş” dedi.

Kayısı ağacındaki salıncakta sallanan, gün batmak üzereydi. Kendimi sallanan salıncaktan sıkıca tutunarak geriye bırakmış, başımı arkaya sarkıtmış, gözlerimi kapatıp saçlarımın toprakta gezinişini dinliyordum. Gözümü açınca önce evimizi, sonra da balkonda beni izleyen gölgeyi gördüm. Babam gene beni seyrediyor, diye gülümserken hala sallanıyordum. Aniden taşındığımızı hatırladım, toparlanmaya çalışırken salıncaktan düştüm, kolumun çatlaması hiç iyi olmamıştı. Artık komşumuzla karşılaşmamaya çalışıyordum.

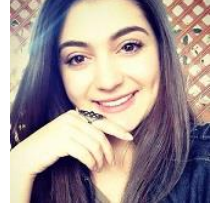
Komşumuza sadece annesi evde yalnızken gidiyordum. Annem neden moralimin bozuk olduğunu soruyor, komşunun oğluna rezil olduğumu bir türlü söyleyemiyordum. Diğer komşularımız bize kahveye gelince, annem “Mediha ablayı da çağır ” dedi. Üst kata çıkıp zile bastım. Kapıyı komşunun oğlu açtı. Birden, onu karşımda görünce annem, Mediha teyzeyi çağırıyor diyeceğim yerde, “Müsaitseniz kahveye geldim” dedim. Toparlamaya çalıştıkça tamamen battım “Kahve getirecektim, aman götürecektim, yani var mıydı, kahve içer misin?” dedim. O sırada içerden Mediha Teyze “Kemal oğlum kim geldi?” diye seslendi. Ben yerimden kımıldayamıyor hatta nefes bile alamıyordum. Kemal gülerken “Zeynep geldi anne” dedi. “Zeynep” diye tekrar etti. Mediha teyze yanımıza gelip “Hoş geldin Zeynep içeri gel” dedi. Ben olabilecek en alçak sesle “Annem kahveye bekliyor” diyebildim, Mediha Teyze “Neden böyle kızardın yavrum?” diye sordu. Cevap vermeden hızlıca eve döndüm.

Eve geldiğimde annem misafirlerle sohbet ediyordu, daha sonra Mediha Teyze de gelip sohbete dâhil oldu. Onlar kendi aralarında konuşuyor, ama ben duymuyordum. Bir ara Mediha Teyze “Kemal üşütmüş, çok ateşi var. Balkondan içeri girmiyor ki, üşütür tabi okula da gitmedi bugün” dedi. “Neden öyle çok balkonda duruyor?”, demekten kendimi alamadım, sorduğum sorudan ağzımdan çıkarken pişman olduysam da iş işten geçmişti. Kadınlar bana bakıp güldü, ben daha fazla kızardım, onlar sohbetlerine devam ettiler. Bir daha konuşmadım.

Annem mutfakta yemek hazırlıyor, ben de sofrayı kuruyordum. Zil çalınca açarım deyip kapıya yöneldim. Kapıyı açınca karşımda, Kemal’i buldum. Sanki daha önce hiç konuşmamış gibi zorlanarak “Hoş geldin” dedim. O “Müsaitseniz ben geldim, sevdim, yani gelebilir miyim, müsaitseniz sevebilir miyim?” Annemin içerden sesi geldi “Kemal oğlum sen misin, annen nerde, oturun sofraya, yemekler soğumasın...” diye seslendi.

KALBİNİZİ KAYBETMEYİN

Ayyüce İNCE

Bir soru sorarak başlamak istiyorum yazıma. Hiç görmediği zamanları özler mi insan? Sahi hiç görmediği zamanları insanın özlemesi sizce de çok garip değil mi? Bırakın özlemeyi, kulaklarımda bir radyo cızırtısı, burnumda taze ekmek kokusu, gözlerimde o kaygısız yaşama sevinci oluşuyor eski zamanlar deyince. Aslında eski zamanları sevmek ve özlemek için eski zamanda yaşamış olmamız gerekmiyor. Eski zamanlarda yaşamış, görmüş birinin gözlerinin içine bakmak yeterli oluyor, eskiye özlem duymak için. Adeta onun gözlerinde yitiğimiz olan ne varsa arayıp duruyoruz.

Siz de haklısınız geçmişe özlem duymak hiç bir şeyi değiştirmez. Deli gibi akan zamana ve arkasına bile bakmadan koşan saniyelere yetişmemiz gerekiyor, değil mi? Bizim telaşımız bize yeter.

Saniyelere yetişir miyiz bilmem ama şu an zihnimde tamamlamam gereken yapbozum var. Biraz bahsedeyim sizlere bu oyundan. Etrafımda yapboz parçaları var. Bu parçalar; feri sönmüş gözler, dünyanın nasıl bu hâle geldiğini anlamayan kafalar, konuşmaktan aciz diller ve benliğini yitirmiş gözlerden oluşuyor. Bu parçaları birleştiriyorum ama ne yazık ki bir şekle veya bir cisme benzetemiyorum. Çünkü hep bir parçası eksik kalıyor yapbozun. Ah! Bir bulsak o parçayı. Galiba insana benzecek yapbozumuz. Parçayı bulmadan ve yapbozu tamamlayıp "insan" kavramını ortaya çıkarmadan, geçen zamana da diyecek sözümüz kalmıyor. Eksik parça yüzünden zaman bize hükmediyor da farkında mı değiliz? Tekrar yapbozu tamamlayacak eksikliği arıyor zihnimiz. Sanırım şimdi eksik parçanın ne olduğunu bulduk! Vicdanı, merhameti, iyiliği ve tüm güzellikleri barındıran onları el üstünde tutup sürekli evinde ağırlamak isteyen bu eksik parçanın adı "Kalp."

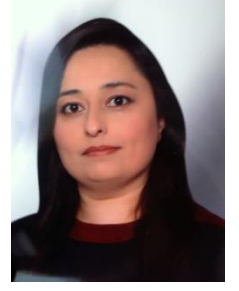
Parçayı bulduk derken sadece eksik parçanın adını bulduk ama kendisini bir türlü bulamadık. Çünkü adını bulunca, herkes bu parçayı bildiğini söyledi ama ne işe yaradığını, nerede olduğunu kimse bilmiyordu. Ve insanlar kendilerinde bir kalp olması gerektiğini bilmiyordu. Eski zamanlarda unutulmuş bu kalbi ara ki bulasın, şimdi çivisi çıkmış bu yeni dünyada. Neyse bu kadar karamsar olmayalım, elbette bulunur her eksik, her yitik. Düşünsenize belki de hâlâ radyo cızırtısını arayan kulaklar, taze ekmek kokusunu içine çeken burunlar, her şeye rağmen gülümseyen yüzler ve yaşama sevinciyle ışıldayan gözler vardır ya da dünyayı belki de hâlâ yaşanılabilir nefes alınabilecek bir yer olarak görenler. Yaşamayı bilmeyen ve yaşamaktan zevk almayan, sadece nefes alıp vermekle sorumluymuş gibi davranan insanların arasında denk geliriz belki yaşama sevinciyle ışıldayan o gözlerle. İşte o zaman o kişilere, bu insan yapbozunda kalp denilen parçayı nerede bulacağınızı ve ne işe yaradığını sorun. Eminim ki o zaman bir daha asla bozulmak ve parçaları kaybolmamak üzere tamamlanacaktır yapbozunuz. Bu arada artık zamanda size hükmetmekten vazgeçecektir. Şimdi siz hayatın tadını çıkartırken size yetişmek için saniyeler peşinizden koşmaya başlayacaktır.

Yaşayamadığım ama sürekli hissettiğim eski zamanlardaki samimiyetle ve mutlulukla kalın...

Sakın kalbinizi kaybetmeyin.

OBLOMOV

Ayşe AKSOY

İlk olarak Hasan Ali Yücel tarafından Türkçeye çevrilen eser basıldığı yıllarda büyük yankı uyandırmış Gonçarov'un tüm dünyada tanınmasını sağlamıştır. Romanın çıkış noktası 1849'da bir dergide basılan ve yine Gonçarov imzasını taşıyan "**Oblomovun Rüyası**" adlı bir hikâyedir. Hikâyenin çok sevilmesi üzerine yazar bir aylık süre içinde esere kendini adıyor ve ortaya şimdi dünya klasikleri arasına girmiş olan romanı çıkıyor. Eseri bu kadar kısa sürede nasıl yazdığını soranlara yazar şöyle cevap veriyor: "Bu eseri yıllarca kafamın içinde taşıdım, geriye bir tek kâğıda dökmek kalmıştı" Dönemin ünlü yazarları Dostoyevski kayda değer bir roman olarak nitelerken Anton Çehov, Gonçarov'u başarılı bir yazar olarak tanımlamış, Tolstoy ise uluslararası bir başarı gördüğünü dile getirmiştir.

Romanın başkahramanı İlya İlyiç Oblomov bir Rus asilzadesidir. Çocukluğundan beri hiç çalışmamış hatta giysilerini bile, hala onunla beraber yaşayan, uşağı Zahar giydirmiştir. Zahar, efendisi gibi tembel, ona sonsuz bağlılığı olan, gelenekleri yaşatmaya çalışan bir karakterdir.

Oblomov'un çocukluğundan beri arkadaşı olan Şoltz karakteri ise Oblomov'un aksine çalışkan, başarılı, enerjiktir, Alman terbiyesine göre yetiştirilmiştir. Önemli karakterlerden biri de Şoltz'un kuzeni Olga'dır. Olga zeki, sevimli, canlı, güzel bir genç kızdır. "Şoltz onu Oblomov'un hayatına sokarak karanlık bir odaya bir lamba koymuş, aydınlatmış, içini ısıtmış, canlandırmış olacağını düşünmüştü." (kitaptan)

Romanın kahramanı Oblomov pek çok hayalleri olan ama bunları bir türlü hayata geçiremeyen oldukça tembel bir adamdır. Roman onun tasvirleriyle başlar. Yaşadığı ev bulunduğu durum anlatılır. Uşağıyla birlikte köhne bir evde yaşamaktadır. Ev sahibi onu evden çıkarmak ister. Ona sadece bir not yazarak durumu düzeltereğini çiftliğinden gelen gelire borcunu ödeyeceğini bildirmesi gerekiyordu. Ama bir türlü bu yazıyı yazamaz ayrıca çiftliğinden artık yeterli para gelmemektedir. (Oblomov aslında zengin bir adamdır ama işleriyle ilgilenmediği için parasını idare edemez ve sıkıntı çeker) Bununla da ilgilenmesi gerekmektedir ne yazık ki Oblomov bunlara bir çözüm bulmaya yetecek enerjiyi bulamaz. Nerdeyse düşünmekten bile yorulur. Oblomov tanıştığı Olga ile büyük aşk yaşar neredeyse evliliğin eşğine gelir Oblomov aşkı için kendince pek çok fedakârlık yapar. Bu aşk onu Oblomovluktan kurtaracak mı yazar kitapta bunu sorgular. Aynı zamanda bu kadar da tembellik olur mu dedirtirken Oblomov kendi kayıtsızlığına öyle bahaneler bulur ki bu onu sanki haklı çıkarır. Oblomov'a tembelliğinden dolayı kızarken aynı zamanda bu insanca savunmalarına hayran kalırsınız. Oblomov iyi niyetli sevgi dolu, bir aristokrattır ama tembellerin padişahıdır. Roman boyunca onun harekete geçeceği günü beklerken 528 sayfa olan bu romanı hevesle nasıl okuduğunuzu anlayamazsınız. Sanki onun bu lakaytlığına karşın siz bir şeyler yapmak istemesine hadi hadi diyerek romanı bitirirsiniz. Oblomov'u hem sever hem yardım etmek ister hatta bende de bu hal var mı gibilerinden vehimlere kapılır, kendi içinizdeki Oblomov'u görürsünüz. Akıcı bir dille yazılmıştır insanı hiç sıkmayan betimlemeleri tam yerli yerinde kullanılmıştır. Sanki bir tabloya bakar gibi anlatılanlar gözünüzde canlanır.

Oblomov ve en az onun kadar tembel uşağı Zahar Rusya'yı Oblomov'un her durumda yardımına koşan Şoltz ise Avrupa'yı temsil etmektedir. Gonçarov bu kitapla hem Rusya'nın zengin, köle sahibi ailelerinin son fertlerinin yeni hayata uyum sağlama çabalarını anlatırken hem de farklı karakterlerin bakış açılarından hayatın aslında nasıl olması gerektiği sorusunu aklımıza düşürüyor.

"Tarih ona insanlığın ne kadar zavallı olduğunu öğretmişti. Bir dönemde insanlık felaketlere uğruyor mutluluğunu yitiriyordu. Sonra bütün gücüyle çalışıp çabalamaya koyuluyor, iyi günlere kavuşmak için

türlü cefalara katlanıyordu. Nihayet tarihin bir döneminde insanlık rahata kavuşacak gibi oluyor, artık tarihin kendisi de rahat edecek diyorsunuz nerdee! Tekrar işler bozuluyor her şeyin altı üstüne geliyor, insanoğlu tekrar çalışıp çabalamaya başlıyordu. Güzel günler bir türlü sürmüyor hayat değişiyor her şey durmadan bitip yeniden başlıyordu...

Ciddi eserler onu usandırmıştı filozoflar ona gerçeği aramak sevgisini bir türlü verememişti. Ama şairler bütün gençler gibi onu da sarmıştı. O da bütün gençler gibi şairlerle coşmuş, iyi bir insan olmak, çalışmak, dünyaya bir iz bırakmak isteği duymuş, coşkun sözler söylemiş, mutlu gözyaşları dökmüştü. Dostu Şolts'un yardımıyla coşkunluğunu şiir dünyasından daha olumlu çabalara çevirmek istemiş Şolts'un taşkınlığı Oblomov'a da geçmiş ona çalışmak pek uzak ama büyüleyici bir ülkü adına didinmek heyecanı vermişti. Ne yazık ki bu hayat çiçeği de açılıp döküldü ve meyve vermedi. Oblomov'un ruhu yavaş yavaş soldu.”(kitaptan)

Yazıldığı dönemde yankı uandırmış olan bu romanın kahramanı Oblomov aynı zamanda bir tanımın yerini almış bir Oblomovluk kavramı oluşturmuştur. Hiçbir romanın kahramanı yazarının bu kadar önüne geçmemiştir. İvan Gonçarov 18 Haziran 1812'de Rusya'da doğdu devam ettiği Moskova Üniversitesini 1834'te bitirdi. 30 Yıl boyunca devlet memurluğu yaptı. Bu arada çeviriler yaptı. Şiirleri ve kısa öyküleriyle tanındı. İlk romanı *Alerade Bir Hikâye* üçüncü ve son romanı *Yamaç Oblomov* kadar ilgi görmedi. Hiç evlenmemiştir ve 1891 yılında San Petersburg kentinde ölmüştür.

Hali Pür Melal

Dil suskun, gül solgun,
Hani tebessüm...
Dal kırık, yorgun
Kuytuda güvercin...
Yalnız, soğuk, eski avlularda sarmaşıklar...
Uğur böceğinde saklı düş pulu...

Cazibesi derin...
Çiçek çiçek Bağı İrem...
Güz, rengidir kalemin...
Sabah, kasımda tazedir...
Şiir, her dem...

Yara ki sıcak, gölgeler uzun...
Bahçeler yitik, yağmur bitevi...
Keskindir hattı vurdumduymazlığın!
Geceler, yenik... Sabır; ah!
Servilerde çığlık! Kuşlar, münadi...
Şafak; kubbe kubbe şehir...
Eteğinde gelincik, sarı kemer belinde...
Güne bakan, gömleği kar...
Yazı, yeşile çalan...
Mevleviye savrulur bulutlar,
Hal-i pürmelal...

Burhan KALE (2017)

AYLA

Osman SELÇUK

Kaç zamandır sinemaya gitmemiştim. İyi filimler izlemeyeli epey oldu. Çevremizde birileri son zamanlarda yerli yapımların güzel işler çıkardığından söz edip duruyorlardı. Ayla'yı izledin mi sorusunu sık duymaya başlayınca insan çevre baskısı denilen şeye bazen boyun eğiyor. Filmin sonunda o baskıyı hissettirmeden kuran çevrelere sessizce teşekkür ederek sinema salonunu terk ettim.

İnsanın savaş ortamında nasıl insan kalma becerisini gösterebileceğine dair sinemaya girerken hiçbir fikrim yoktu. Çıkınca oluştu. Güney Kore'de pek çok Türk askeri masumiyetini kaybetmeden insan kalabilmişti. Bu masumiyeti sağlayan ise savaşta annelerini, babalarını kaybedip kimsesiz kalan çocukların billur gibi duru insani yaklaşımlarıydı. Buna ilişkin bazı duyular almıştık çevremizden ama bu anlatılanları hep bir güzelleme olarak tanımlayıp durmuştuk. Ayla filmi işte bu güzelleme sandığımız gerçekte yaşanmış insani acıyı tam da kavradığı yerden bir çocuğun gözünden, saflığa ve temizliğe leke kondurmadan ve bir güzelleme içermeden sinema diline uygun nasıl da başarılı bir biçimde aktarmıştı. Doğrusu bu başarıya filmin sonunda yapımın önünde saygı ile eğilerek emeği geçenleri kutladım.

İnsanların birbirlerini acımasızca boğazladığı savaş alanlarında kimi askerler insan olma erdemlerinden fazla uzaklaşamıyorlardı. Kimdi bunlar? Savaş denilen vahşi tutumun esiri olmamış üç beş insan. İşte Güney Kore'de Süleyman Dilbirligi o üç beş insandan biriydi. Böyle kaç hikâyenin olduğunu aslında kimse bilemez. Bildiğimiz ise Süleyman Dilbirligi'nin Koreli bir kızı

sahiplenmesi gerçeğiydi. Elbette ki savaş ortamında böylesine derin çocuk ve insan sevgisi ve hayatın içindeki çarpıcı bütüncül birliktelik bizi derinden sarsıyor. Bu sarsıntı sinemada savaş denilen vahşetin ortasında silahların bir anda susması ile ortaya çıkan küçük bir çocuğun korkusunda gizli kalan insan yüreği. Bu sıcak yürek ve namlunun ucundan o yüreğe dokunmuş bizi insan olmaya ve insan kalmaya davet ediyor. İşte bizi sarsan şey bu çıplak, içten davet. Nasıl da zorlanıyoruz insanı kabullenişimize. Afganistan'da, Filistin'de Irak'ta Suriye'de yaşanan insanlık dramında böyle kaç çocuğun katline tanıklık ettiğimize ilişkin yüzümüze filim adeta tokat gibi iniyor.

İsraili askerlerin kollarını taşla kırdıkları çocukları hatırlıyoruz. Suriyeli Aylan bebeğin denizden yine bir Mehmetçiğin kollarına yaslanan ölümünü hatırlıyoruz. Yirmi birinci yüzyılın en utanç verici sahneleri keşke bunlarla kalsa diye iç geçiriyoruz. Lakin mümkün değil. İnsanın çürümüş, kokuşmuş yanları yeniden sahne alıyor ekranlarda. Utanmak hep acıyı duymak insan kalabilenlere düşüyor. İçimizden bir çığlığın Ayla filminde tüm sahneleri doldurduğunu duyumsuyoruz.

O asker elbiselerin içinde bile kendine silah çeken teröriste ekmeğini, suyunu veren Mehmetçiklerin varlığını hatırladıkça ümitsizliğimiz yerini geleceğe dair ümide terk ediyor. İyi ki bu çirkin ve kokuşmuş dünyanın içinde sizler varsınız; insanın ve insanlığın yarasını saracak sizlersiniz diye teselli buluyoruz. Bu erdemli sahnelerle sinema da Rambo çirkinliğinden kurtuluyor dostlar.

Acemî Kalemler

Yazı Kurulu

acemikalemlerdersisi@gmail.com

Şiir Vakti Dergisinin aylık ekidir.

Sahibi : Sevilay Tunçbilek

G.Y.Yönetmeni : Selim Tunçbilek

Y.İşleri Müd.: Mehmet Tunçbilek

Mustafa Yılmaz - Fatma Dağlı

Ayşe Aksoy - Sonay Karasu

Emine Çoban - Melike Çelik

Zehra Meral Konşuk İvecan

Erol Metin

www.siirvaktidergisi.comsatış : www.kitap-evi.com

Baskı : Geçit Ofset Matbaacılık

Abone Bedeli: 60TL. Kurumsal:100TL

[Her ayın birinde abonedeviz.](#)